

První zimní číslo časopisu

DŘEVÁK

Milý svatý Mikuláši,

*nás dnes čerti nevyplaší.
My jsme totiž v obci zdejší
ze všech dětí nejvzornější!*

*Přiznáme se hnedka,
že v zákajdě je pětka.
Že jsme neměli úkoly?
Pro ně jdeme si do školy!*

*Nevíme, kdo měl záchvat hladu
a ze špajzky čajzl čokoládu.
Které děti ten binec udělaly?
Skutečně nevíme, my jsme spali!*

*My jsme zcela nevinně
v každé školní kravině.
A proto nás nestraší
čerti ani raraši.*

*Ty náš svatý Mikuláši,
my nelžeme, až se praší!
Jistě nás ve vánočním shonu
zahrneš po krk do bonbónů.*

*Jinak si nepřejem' už vůbec nic.
Tví hodní školáci z Dřevohostic*

Dřevohostice mají narozeniny! Ale kolikáté vlastně?

Když se letos 20. srpna sešla šéfredaktorka tohoto listu s paní zástupkyní, aby připravily plán dalšího školního roku, moudře pokývaly hlavami a řekly naprosto vážně: „Letos nebudeme vymýšlet žádné blbosti. Budeme normálně jenom učit, ať se děje, co se děje!“ Vtom zazvonil telefon.....

22. září vypukla obecní akce **Dřevohostice sobě**, kterou jsme si připomněli **1650. výročí Dřevohostic**.

„No jo,“ ptali se různí šťouralové, „ale před deseti lety jsme taky slavili 650. výročí, tak kolik těch 650. narozenin Dřevohostice vlastně mají?“

Mnohé zdroje tvrdí, že nejstarší písemná zmínka o Dřevohosticích pochází z roku 1326. Nikde však není uvedeno, kde se tento údaj nachází. Pár pramenů opatrně uvádí, že jde o poznámku o dřevohostické tvrzi, předchůdkyni dnešního zámku.

To rok 1358 je nadějnější, protože jej najdeme prokazatelně v olomouckých zemských deskách. Text je latinský a hovoří o předání Dřevohostic a dalšího majetku jako dědictví panem Sudkem z Dřevohostic panu Drslavovi ze Štemberka. Název našeho městyse je zde uváděn jako „Drewohosticz“.

O deset let později, tedy v roce 1368, se ve sejném zdroji dočteme rovněž o Dřevohosticích, tentokrát prodávali půl městečka bratři Ješek Sysel a Hereš z Dřevohostic paní Cecílii, vdově po Ješkovi z Konice. Poprvé tedy čteme o městečku, „oppidum in Drewohosticz“.

Uznáte sami, že vstup našich Dřevohostic do vyššího levelu před 650. lety je třeba pořádně oslavit.

„Haló, haló, oznamuju vám, že máte moc krásnou školu,“

pochválila nás do školního rozhlasu jedna z malých návštěvnic Dne otevřených dveří. Jestliže jsme se domnívali, že si v sobotu dopoledne uvaříme kafe a poklábosíme, krutě jsme se spletli. Do otevřených dveří školy zavítala ohromná síla návštěvníků toužících si školu nejen prohlédnout, ale i zavzpomínat, ve které lavici seděli. co všechno za svých mladých let vymamlsali, kdo je učil, koho platonicky milovali... Přišly i naše současné děti a přivedly své prarodiče, přišli absolventi čerství i ti, kteří už zapomněli na hrůzy pololetního zkoušení, občané přivedli své hosty, známé a příbuzné, dorazili bývalí zaměstnanci a mezi nimi i emeritní pan ředitel Všeticka. Tomu se moc líbila naše nová školní knihovna s čítárnou.

Paní vychovatelka Milada Doležalová (foto nahoře) připravila ve školní družině pro návštěvníky moc pěkné dárky.

Na odpolední obecní performanci jsme měli předpřipraveno. „Holky to umí ještě z června,“ usoudila paní učitelka Jakubálová o výkonu svých **akrobatek** a děvčata skutečně nezklamala. Skákala jako o život a sklídila zaslužený potlesk.

Pověst o dřevohostické bílé paní je probírána ve třetí třídě, abychom věděli, že potloukat se za šera kolem zámku není až tak bezpečné, jak se zdá. Svě o tom údajně věděli jak pantáta Hradílek, tak stréč Kvapilík, kteří strašidelnou bledou ženu s ohnivým klíčem v hubě potkali, ale pokladů se nedočkali. Jeden proto, že žvanil, druhý zase byl líný modlit se sedmkrát sedm růženců. A tak se čtvrtáci, kteří pověst předvedli, v duchu těší, že kdyby oni potkali dřevohostický přízrak, cennou kořist by si

určitě ujít nenechali.

Všichni chtěli být bílá paní nebo pantáta,“ posteskla si paní zástupkyně Zajícová, která s dětmi ten kus nacvičovala, „ale já jsem potřebovala hlavně pašťekatou panímámu. Na tu se nikdo nehrnul, ale nakonec role výborně sedla Emě. Bílou paní ztvárnila Markéta a průvodní text jsme svěřili Berenice. O roli pantáty Hradílka svedli lýtý boj Samík a Honzík. První z nich nakonec vyhrál, ale Honza si také zahrál, zpodobnil biřice a kata v šestácké komedii o popravě a nemusel se vůbec učit text, protože kat na pódiu ani necekl.

Na šestáky zbyl nový kus - **Strašlivá balada o popravě Pavla řečeného Veselý-** vzešlý z pera paní ředitelky. Protože je to samá krev, byl o role mimořádný zájem. Titulní úlohu vysloužilého vojáka, který se dal na svatokradení, získal Eda: „Role se mi moc líbila, na rozdíl od maminky, které nejdřív trochu vadilo, že jsem takový hrozný zločinec. Pavel se mi hrál dobře, jen se mi nelíbilo, jak po mě pokřikovali měšťané, že mě mají popravit a upálit. To jsem se fakt bál, aby to nemysleli vážně.“

Míša si dal dokonce dvojroli- biřice a kata, a tak se musel v půlce představení převléct do rudé kápě: „Hra o popravě byla legračnější (No to mě podrž!),“ srovnával později s živým betlémem, „a tak se mi to líp hrálo. Jen když si Filip (alternoval druhého kata) zapomněl „oheň“ ve třídě, přemýšlel jsem zoufale, co budu na popravišti dělat s prázdnýma rukama a bez pacholka, kdyby nestačil přijít.“

David měl roli spravedlivě rozhořčeného občana, který přivede biřice: „V okamžiku, když jsme přicházeli na pódium, jsem si nemohl vzpomenout ani slovo, ale pak mi to naštěstí došlo. Bál jsem se hrozně, protože tam byla moje mamka, tak abych se neztrapnil.“

Obrovský aplaus sklidil komediální talent Matěj: „Když jsme hráli v tělocvičně, myslel jsem, že je to zkouška, a nevzal jsem si zlaťáky ani nic, a ono to bylo představení, tak jsem byl dost vynervovaný,“ prozradil na sebe. „Divné je,“ zamyslel se po chvíli, „když jsem na pódiu sám. Když tam je ještě někdo, mám v něm takovou oporu, ale sám? Co když to zkazím? Při generálce mi spadl třeba ciborium a bál jsem se, že mi upadne znovu a před mikrofonom. Říkal jsem si, že lidisnad ohluchnou.“

Ale k samotné popravě zločince Pavla se váže ještě jedna velice zajímavá příhoda.

Všichni máme předky, o tom není pochyb, ale málokdo o těch svých ví tolik jako pan František Kužel, kterého všichni určitě znáte jako vášnivého astronoma a milovníka historie.

Pan Kužel měl prapraprapradědečka Františka Jedličku, povoláním kováře, a ten při Pavlově věznění v Dřevohosticích dokonce asistoval! Zloducha do železných pout zakul a zase z nich odkul, samotné okovy musel ale před tím opravit a vyrobit i novou hašpu! To je zástrčka na ta pouta, abyste věděli. Dostal za to dvakrát po čtrnácti denárech. Co si za to mohl koupit? Přepočítávám-li dobře, tak třeba devět slepic nebo jedny střevice.

Samotné ciborium střelil Pavel židovskému kupci Daňkovi za 2 rýnské zlaté, ale jeho věznění a poprava přišly na nejméně desetkrát tolik!

Hurá za kulturou

Dne 15. listopadu jsme s žáky 7. a 9. třídy podnikli výlet „za kulturou“. Při této příležitosti jsme zhlédli divadelní představení Povídky z jedné a druhé kapsy podle Karla Čapka ve zpracování společného projektu ZUŠ Zlínského kraje a městského divadla Zlín. Představení se nám líbilo a budeme se těšit na podobnou další akci.

...a jak představení zhodnotil náš přední divadelní kritik?

Povídky z jedné a druhé kapsy

Literární klasika od světoznámého autora Karla Čapka. Tato hra prakticky neměla jak selhat.

“Čtenáři osvědčená kniha, zábavná též, co se může pokazit?” řekl jsem si a po úmorné hodině tohoto představení jsem zjistil, jak jsem byl ošizen o svůj čas.

Do sedačky jsem usedl plný očekávání a s chutí ponořit do děje nějaké té hry. Scéna byla krásná a kulisy naprosto skvělé, takže první dojem byl přívětivý. Byla tam jen malá titěrná maličkost, která mě vyváděla trochu z míry. Malé kulaté trampolíny. "Na co sakra trampolíny?!" řekl jsem si sám pro sebe, ale vzápětí mě přerušilo upozornění ohledně vyzvánění mobilních telefonů a naštěstí jsem na tuhle myšlenku posléze zapomněl.

Světla zhasla, muzika zaplnila sál a na zdi se začal promítat úvod k této hře: "Povídky z jedné a druhé kapsy". Děkuji moc, protože neumíme číst divadelní program. Co nevidět se první ostré světlo rožlo a já byl překvapen. "Tohle je celkem divné? Jak je možné, že tam je pořád ten kulisák a jen tak si sedí na židli? To bude asi mýlka," myslil jsem si nechápavě. Pak mě to ale trklo a všechna radost odplula pryč. V křesle seděl asi 14letý chlapec v klobouku, v kabátu a měl hodinky někde až u předloktí. Vtip to bohužel nebyl a hra byla odehrána "herci" z dramatických kroužků škol z celého Zlínského kraje. A aby se neřeklo, hru doplňovala 2 esa v rukávu Zlínského divadla a to byla Markéta Holcmanová v roli

asistenta detektiva #1 a Matěj Štrunc v roli asistenta detektiva #2. Vskutku velká variace profesionálních rolí.

První na řadě byla povídka "Zločin z vášně". Detektiv vyšetřoval krádež velice známého kaktusu. V průběhu hry probíhala spousta rádoby zábavných taškařic mezi okradeným, podezřelými, detektivem a asistentem. Bohužel nemyslím nic inteligentního, jen se prostě honili a padali. Alfa a Omega humoru celé této hry. Po této 1. povídce jsem zažil takové zklamání, že jsem se poté jen těšil na přestávku.

Po přestávce se ovšem všechno obrátilo o 360 stupňů, když přišla předposlední povídka

s názvem "Zločin ve verších". Děj sledoval už zmíněného detektiva a asistenta na cestě k dalšímu případu. Jednalo se o zločince, co své zločiny ztvárňoval do forem básní a zasílal je do místních novin. Zpracování této sekvence bylo opravdu pěkné, až mě mrzelo, že celé představení nebylo takové.

Byla tu ale i jedna maličkost, která se mi opravdu líbila, a to byl ztracený lyžař. Nejspíš měl fungovat jako spojovací prvek všech scén, ale spíše působil jako takový ten už předem očekávaný vtip, který se musí vyskytnout v každém snímku, což mu dodává na vtipnosti. Připomnělo mi to seriály, co tento prvek používaly už dávno jako třeba Simpsonovi, Futurama atd.

Když to shrnu, hra byla hezky zpracována, kulisy špičkové, ale hodiny při téhle hře bohužel zapomněly, kolik trvá minuta, a tak si to trochu protáhly. Hodnotím ji kladně, ale né více než průměr, protože nebyla určena pro vyspělejší publikum.

Šimon O.

Školní černá kroniky aneb Další vlna zločinnosti v naší škole

Zlomyslný automat

Automat na svačinky zaujal hned na začátku září. Děti měly velkou radost, rodiče jim „nabili“ karty pro výběr mlíček nebo tyčinek a hurá na to! Jen učitelé tušili, že to nepůjde tak snadno. Nejprve jsme nevěděli, jak nacpat kartu do příslušné škvíry, pak se nám karty ne a ne nabíjet, poté jsme ztratili nepodepsanou kartu, od které jsme si nepoznačili číslo, přestože nám všichni říkali, ať to uděláme. Ale vrcholem smolařů byl Fanda K. Tomu se ve středu šprajcilo mlíčko a z protržené krabice vyteklo na zem. Pan mlékař postavil mlíčka zase do latě, ale Fanda už ve čtvrtek opět odešel od automatu jenom s kukuřicí, tyčinka zůstala vzpříčena v regále. Tentokrát přispěchali pomocní deváťáci, automatem zatřásli, aby se vzpamatoval. Bedna se zastyděla a Fandovu tyčinku nakonec vyplivla. Ovšem i nadále si s námi samočinný bufet zalaškuje, a tak je v ředitelně živo, protože automatem okradení nakupující po právu chodí žalovat, co jim ta krabice zase provedla. Reklamace jsou vyřízeny při další dodávce.

Sherlock Holmes u počítače aneb Zmizelý soubor

Slavného detektiva bychom v informatice potřebovali jako sůl. Záhadná zmizení totiž počítačovou učebnou krouží jako duch pod peřinou.

„Paňčelko,“ volá nejmenovaný žák od počítače, „já to (dokument) tam (ve svém účtu) nemám! Mně to někdo smazal.“

„A uložil sis to vůbec?... A do svého účtu?“

„Jasnačka,“ suverénně odpovídá počítačový machr.

Vyučující usedá k počítači, aby zjistila, kde se práce nachází, zatímco žák lká nad ztrátou dokumentu, kterou s takovým nasazením, jak neustále tvrdí, dovedl k dokonalosti.

„Soubor uložen byl,“ zjistí pedagožka hbitě, „ale na USB disk (flešku)!“

„Jo, říkal’s, že to doděláš doma, abys na to měl klid, a nastavoval sis psychopozadí,“ vzpomene si i soused.

Na to ovšem zmíněný počítačový mág zapomněl, jakmile zazvonilo, a nyní se diví, jak na to staříčká paňčelka mohla přijít.

Bludný Holanďan

Z filmového zpracování (Piráti z Karibiku) možná znáte prastarou lidovou pověst o zločinném námořním kapitánovi, jehož prokletý koráb s ním samotným na velitelském můstku se plaví jako loď duchů po všech světových mořích a rozsévá hrůzu a děs.

V naší škole tuto funkci zastávaly druhým rokem červené tenisky. Podle vyprávění hodnověrných svědků se asi dva měsíce plavily mezi šatnami sedmé a osmé třídy, aby po čtrnáctidenní přestávce spočinuly na okně v šatně. Poté znovu zmizely ve vlnách. Těsně před koncem školního roku byly pozorovány u jídelny zavěšeny na topení, aby pak kdesi v tajemném úkrytu přečkaly prázdniny, kdy bývají obvykle všechny zapomenuté svršky bez milosti svěřeny kontejneru na šatstvo pro potřebné.

Druhý týden v září však tenisky opět zazářily na okně před ředitelnou, odkud se občas vypařily, aby se opět v plné kráse zjevily o pár dní později. Ve škole prakticky nebylo prostory, odkud by je někdo nepřítáhl.

Když už paní ředitelku nebavilo neustále hlásit do rozhlasu, že se opět, zas, nanovo, znova a opětně objevily bludné červené tenisky, popadla je a vrazila prvnímu zájemci, který je přivinul k srdci a zmizel i s nimi někde u mysu Dobré naděje.

Hledači pokladů by ovšem zajásali nad školním pokladem - už více než půl roku ukrývá stříbrný řetízek s přívěskem, který není NIČÍ! Stejně jako další „klenoty,“ vyzdvižené z hlubin tělocvičné šatny. Sáhněte si na krk, milí čtenáři, a komu tam něco chybí a nemyslím tím hlavu, poptejte se v ředitelně!

Svatý Mikuláš

s bandou čertů a hejnem andělů protáhl školou. Zejména zlobivci se velmi těšili na uhlí a brambory. Ve **druhé třídě** se někteří ne moc hodní žáci těšili, že jim čerti nadělí hranolky s tatarkou, a o přestávce soutěžili, kdo je černější. **Prvňáčci** si jednoho ochočeného čerta mohli dokonce pohladit, ale respekt byl pořád.

Všichni jsme se shodli, že letos přišel do školy báječný svatý Mikuláš, který krásně pochválil hodné žáky a sepsul ty nedobré, kteří slíbili, že do příště se určitě polepší, ale, jak sami uznali, bude to setsakramentsky těžké. Ve **třetí třídě** hned upozornili zlouni přejícího nebešťana, aby s tím raději moc nepočítal... ovšem pytlíčky s dobrotami, to jo! Po těch se natahovali i žáci soutěžící o titul „Zlobidlo školního roku“ a „Osobní zloduch paní ředitelky“. Největší hrůzu z Mikuláše a jeho družiny však mají paní uklízečky. Hádejte proč?

Tak jedou dámy, tak jedou páni, tak jezdí HASIČI!

Každý už jistě ví, že se žáci výtvarného kroužku zapojují do ale opravdu hodně výtvarných soutěží. Jednou z takových stálíc v soutěžním kalendáři jsou i soutěže vypsané Hasičským záchranným sborem a naši dobrovolní hasiči vítězům za odměnu každoročně věnují jízdu opravdickým hasičským autem. A ta letošní tedy stála za to! Vyzkoušeli jsme si, jak se jezdí s houkačkou a majákem, ale také jaké to je, když ohromné a těžké hasičské auto veze muže i zásobu vody třeba polní cestou. Nebo spíš necestou. Málem jsme přejeli černou veverku, která na polňačce zůstala stát s otevřenou pusou. A taky jsme si vyslechli spoustu hasičských dobrodružství, které nám vyprávěl pan David Stiskálek.

Aby nás povolání bavilo

I v letošním školním roce se s vycházejícími žáky naší školy účastníme akcí spojených s volbou dalšího studia a povolání. V listopadu jsme navštívili prezentaci středních škol Scholaris 2018, která se konala na Gymnáziu Jana Blahoslava a Střední pedagogické škole v Přerově a také jsme se byli podívat na dni otevřených dveří Střední školy gastronomie a služeb (Přerov).

Minulý týden jsme se zúčastnili besedy na úřadu práce v Přerově, kde se žáci aktivně zapojili do zajímavého povídání o různých možnostech a uplatnění budoucím zaměstnání.

Na Střední průmyslové škole v Přerově si v dílnách zkusíme, jak dobří budeme jednou při zpracování dřeva, kovu, plast, ale i v práci s počítačem nebo v laboratoři. Jezdíme na workshopy a také v rámci programu IKAP Olomouckého kraje na praxi v dílnách pod vedením pana učitele Foukala a vyučujících z průmyslovky a moc nás to baví.

osmáci a devátáci

Taneční a druhý podzimní ples

Tančit či netančit? Na začátku školního roku nastalo obtížné rozhodování, zda taneční hodiny,

kteřé měly vloni takový úspěch, opět spustit. Velká rada nakonec rozhodla: Jo! a šli jsme do toho. Lekcí bylo jen pět, ale vyplatily se. Na druhém podzimním plese předvedli absolventi tanečních lekcí nejen nádhernou polonézu, ale i další tance – třeba mazurku, makarenu, westernovou Zuzanu a další. Všichni přihlížející žasli, jak složité figury se za tak krátkou dobu naučili, ale i nad tím, jak se rozjívění puhoši dokážou jako mávnutím kouzelného proutku proměnit v uhlazené pány a elegantní dámy. Že by na té pohádce o Popelce přece jen něco bylo?! Na poslední prodlouženou taneční hodinu pozvali devátáci a osmáci i své rodiče a připravili pohoštění. Bylo mooc dobré...

28. říjen

100. narozeniny naší republiky jsme si připomněli i v naší škole. Dlouho jsme dumali, jaký dárek by byl nejvhodnější, až nás napadla replika hraničního kamene. Vždyť mladá republika si něčím musela vyznačit hranice a tyto kameny nakonec vroubí naši zemi dodnes. Místo původních do sebe zasunutých písmen ČS jsme nechali vytesat prostý nápis ČSR a data 1918 a vrcholek kamene zaoblit. To ale spíš z bezpečnostních důvodů. Pan školník

připravil
schránku
poselstvími
které těm

2018

vyhloubil jámu a vše pro časovou se vzkazy a pro další generace, po nás naše děti

napsaly. Uvědomili si, že jsou to vlastně dopisy jejich dětem?

„Přála bych vám,“ napsala třeba Andrejka, „abyste se měli tak dobře, jako se máme my.“

Inspirovaly nás i národní barvy: červená, modrá a bílá. Děti ve školní družině vytřídily víčka a z nich vytvořily obrázky symbolizující naši zemi. Stejně barvy podnítily i žáky v poradovních činnostech k tvorbě textilních hraček a ozdob, které jsme vystavili v hale.

Naše oslavy vyvrcholily 31. října, kdy byl za zpěvu hymny památník před školou slavnostně odhalen. Pak jsme se sešli v tělocvičně, kde jsme poznávali postavy z českých bájí a pověstí a zhlédli příběhy, které se vážou k dějinám našeho kraje. Nakonec jsme si společně zazpívali píseň Ach synku, synku, oblíbenou skladbu prezidenta Tomáše Garrigue Masaryka.

Sportovní okénko Sportovali jsme s olympioniky

Hurá! Naše škola vyhrála za aktivitu v Sazka olympijském víceboji olympijský trénink!

Sportovní návštěva byla naplánována na 26. října a s paní učitelkou Jakubálovou jsme měli nervy, protože jsme nevěděli, kdo z našich olympioniků dorazí. A pak jsme přivítali pět rozesmátých a dobře naladěných bývalých i aktivních sportovců.

Tak si je připomeňme:

Iveta Vacenovská, stolní tenistka, olympionička, nejlepší česká stolní tenistka, dvojnásobná účastnice olympijských her, dvakrát vyhrála Ligu mistryň a má rovněž dvě bronzové medaile z ME družstev a z Evropských her v Baku,

bývalý skokan do výšky a atletický trenér **Michal Pogány**, kouč a manžel Šárky Kašpárkové v trojskoku a dalších skvělých českých výškařek Hlavoňové a Lalákové,

skokan o tyči **Štěpán Janáček**, stříbrný medailista zesvětových letních univerziád v Palmě. a

v Pekingu, pátý na mistrovství Evropy v

Mnichově, účastník olympiád v Sydney, Athénách a Pekingu.

házenkář **Vojtěch Svárovský** a kouzelník **Pavel Dolejška**.

V tělocvičně hned připravili tréninková stanoviště: přeběhnutí kladiny s pingpongovým míčkem na pálce, dvojlyže nasucho, uzlování jednoruč a střelba z laserové pistole. Nejvíce se ovšem zapotil Filip v kostýmu tygříka Soohoranga, maskota olympijských her, kterého si chtěli všichni pohladit.

Celou akci báječně připravila paní učitelka Jakubálová a tak jsme si olympijský rok 2018 náležitě užili!

„Škola byla perfektně připravena, ale co bylo hlavní – všechny děti se bavily, bylo vidět, že jsou nadšené z pohybu. Je vidět, že se v Dřevohosticích věnují sportu nejen v hodinách tělesné výchovy,“ pochvaloval si projektový manažer Sazka olympijského víceboje Štěpán Janáček v Přerovském deníku.

A olympijský ročník 2018 jsme sportovně i zakončili tradiční účastí na skokanské soutěži

Všehovická laťka, kde naši nejlepší skokani získali následující umístění: 1. místo Kristýna Ondroušková, 2. místo **Adéla Kubálková**. Ostatní umístění nebylo do uzávěrky časopisu

vyhodnoceno, ale zveřejníme je ihned, jakmile vejde ve známost ☺ Oběma medailistkám ze srdce blahopřejeme!

A z čeho máme velkou radost? Když se naše děti podílejí na oslavách v městečku a občané to ocení. Pan starosta nám napsal:

Tříkrálová sbírka v pořádku, děti dorazily všechny, chovaly se vzorně. Dali jsme každému dítěti čoko Milku. Prosím, pochvalte děti do žákovské knížky, popř. rozhlasem. Také děkuji za Česko zpívá koledy a za vystoupení sboru v kostele! Výborné !! Děkuji. PD

Horoskopy pro rok 2019

od našich věštkyň osudu Moniky A. a Káti P., které už opustily naše řady a odešly na střední školy, aby nám nemusely vysvětlovat, proč ten horoskop nefunguje...

Vodnář: Pokud dostanete v lednu od své drahé polovičky kytici fialek, rozhodně to není dobré znamení. Váš vztah může být ohrožen.

Ryby: Vyhrajete v loterii, ale pohádáte se se svou rodinou o využití výhry. Svých peněz se nevzdávejte, a pokud to bude nutné, braňte je s vidlemi v ruce.

Beran: Máte příliš malé sebevědomí. Pokud budete pít denně na lačno odvar z kopřiv, zemědýmu, zeměžluči a mločího oka, určitě se vám sebejistota vrátí, ba ještě vzroste.

Býk: Udělte si radost a kupte si bazén. Třeba do něj nespádnete jako minule.

Blíženci: V noční temnotě nepřecházejte přes D1, mohlo by se vám to vymstít. Pamatujte na případ, kdy si přecházející spletl směr, vydal se místo přes vozovku po jejím směru a došel až na Spořilov! Byl to blíženeček...

Rak: Celý den jezte jen jahody, pomůže to vaší pleti. V kombinaci s mlékem odeženou noční mýru, kterými trpíte. Budete mír jiné starosti.

Lev: Jděte se podívat na vaše jmenovce do zoo. Pochopíte, co Vaše rodina myslí, když říká, že jste pravý lev - zkrátka zařvete a lehnete.

Panna: Do vašich životů se vrátí Pinocchio, pohádková postava, které jste se vždy báli. Pokud se tomu chcete vyhnout, neďte se na pohádky od Disneyho.

Váhy: Jděte si zaběhat. Pomůže vám to vyčistit si mysl, zbavit se přebytkového tuku a navážete nadějnou známost s pejskařem, jehož

novofundlandák Vás bude aportovat až k jeho nohám.

Štír: Tento rok se vyhněte konzumaci nezralého kiwi. Nejen že vám může přinést vážné zdravotní problémy, ale odradí vás i od plánované návštěvy Austrálie.

Střelec: Protože jedete na dovolenou do Itálie, určitě nevynechejte ochutnávku gelata a budete se cítit jako v sedmém nebi. Ovšem pokud máte příliš citlivé dásně, poznáte sedm kruhů pekla.

Kozoroh: V noci se vám stane něco zvláštního. Budete nad tím přemýšlet a nakonec odhalíte děsivou pravdu.

Co se nevešlo do loňského devátáckého Dřeváku....

Jaký předmět mi ve škole chybí?

Vyučování nejen pro děti, ale také pro psy

Jelikož miluji psy, chtěla bych tento předmět. Byl by každý týden. Děti by si na den, kdy vyučování bude, přivedly svého pejska do školy a zavřely ho do vlastní boudy s ohrádkou. Na hodinu by si ho vzaly. Pokud by nějaké dítě nemělo psa, škola by jim ho vypůjčila.

Náplní hodin by bylo asi takové. Na začátku roku bychom se naučili, jaké jsou rasy psů, jejich vlastnosti, a jak poznáme, když psa něco bolí. Chodili bychom také na procházky ve vyučování. Pak bychom naučili psa různé povely, které by měl po čase ovládat. Podle své zkušenosti vím, že pes se učí v každém věku a velmi rychle.

Pokud by zbyl čas přes zimu, mohli bychom „se dozvědět“ o stavbě psa (kostra, soustavy, orgány atd.). O pololetí už by měl být pes zdatnější, obratnější a zvyklý na cizí psy. Páníček by porozuměl jeho chování, kolik denně sní granulí a hlavně minimální množství lásky, kterou potřebuje.

Vyučování by pokračovalo venku tehdy, pokud by pes se svým páníčkem povely výborně ovládal. Psa bychom naučili agility. Pro ty, kteří nevědí, co to je, tak vám to vysvětlím. Pejsek přeskakuje překážky, proskakuje obručemi, chodí po kladině, prochází tunely nebo běhá slalom. Psi by měli výbornou kondici a ti nejlepší by mohli soutěžit na mistrovství.

Na konci roku bychom ohodnotili vlastnosti svého psa, sebe, a jak se nám toto vyučování líbilo. Myslím si, že by u mnoha z vás uspělo.

O tomto vyučování pořád sním, moc by se mi líbilo, a kdybych sem se svým psem chodila, tak jsem k němu úplně jiná a můj pejsek by byl lepší a rozmazlenější! **Pavla P.**

Do rozvrhu bych dala deváté třídě **výcvik a výchovu psů**, kdo by nechtěl tohle dělat, tak by se mu našla jiná zábava, třeba by měl volnou hodinu. Byla by to hodinová výuka od 12.25 do 13.20 hodin jednou týdně, třeba ve středu. Naučili bychom se nejdřív fyziologii psa, jak se k němu správně chovat, čím je nejlepší psa krmit a jak ho správně vychovat, aby nám z něj nevyrostl zuřivý nebo smutný pes, také bychom probrali psí plemena, a jak se o tyto plemena dobře starat. Jakmile to bude všechno probrané, tak se naučíme výcvik a výchovu psů.

Žák by si do školy přivedl svého psa (nejlépe štěně) a začali bychom jednoduchými základními povely (např. sedni, lehni, zůstaň, ke mně). Postupně bychom se dopracovali ke složitějším povelům a trikům. Naučili bychom se i jak správně učit psa agility, dog dancing nebo správné postoje na výstavě. Později by se dalo s dobře vychovaným psem jezdit na nějaké závody, třeba v agilítách nebo se účastnit psích výstav.

Tuhle hodinu bych si přála, protože šíleně miluji psy a baví mě s nimi pracovat, líbí se mi, jak jsou inteligentní a rychle se učí. **Lenka K.**

Ve školním rozvrhu mi chybí **rétorika** (řečnictví, pozn. red.). V životě by mě nenapadlo ani takové slovo, ani takový předmět, kdyby mi nenapověděla paní učitelka. Nebyla by to hodina jako každá jiná, byla by rozdílná. Mluvil by se volně, co si který žák o čem myslí. Byl by to čistě jeho názor a nikdo by do něj nezasahoval, každý by si vyslechl pocity ostatních a něco se dozvěděl. **Dominik S.**

*Myslím si, že v našem rozvrhu chybí **třídnická hodina**, kdy by se scházela celá naše třída. Mohli bychom tam řešit různé třídnické problémy, které se občas vyskytují, a my to řešíme na o přestávkách, což by ani tam nevadilo, ale bylo by to lepší se sejit jindy. Třídnická hodina by nemusela být pravidelně, mohla by být, jen když by bylo potřeba třeba jednou za měsíc nebo i dvakrát a nemusela by být ani dlouhá. Stačilo by třeba, kdyby byla jednu vyučovací hodinu nebo i kratší čas.*

Ve třídnické hodině by se řešily, jak už jsem říkala problémy, nebo bychom si mohli někdy i popovídat o nějakých věcech, které by nás zrovna zajímali. Sem tam bychom si mohli zahrát i nějaké společenské srandovní hry. **Aneta M.**

Do školního rozvrhu bych zařadila **hudební nauku**. Ale nechtěla bych tam zpívat. Jelikož hraju na klasickou kytaru, uvítala bych předmět, kde by se učilo něco o hudbě a ne jen jednu stupnici a možná intervaly. Jedna lekce by mohla být zaměřena na vymyšlení své vlastní skladby, nebo skladby pro celý soubor. Mě by zajímal kytarový soubor, ale vyučovaly by se i jiné.

V ostatních hodinách bychom vytvářeli projekty. Ty by byly založeny na tom, jak uspořádat svůj vlastní koncert, jak ho rozšířit do povědomí veřejnosti, kdo by na něm vystupoval a jaký by byl program, aby byl pro posluchače zajímavý.

Tuto hodinu bych chtěla z důvodu, že mě to zajímá a baví. Chci ji taky proto, že ve škole už hudebku nemáme a opravdu bych ji uvítala. **Jana C.**

*Jelikož mám ráda tělocvik, především tedy „**míčovky**“, chtěla bych míčové hry zařadit do školního rozvrhu jako předmět. Oproti obyčejnému tělocvikovi by se v něm hrály jen hry, jako jsou například fotbal, florbal, volejbal, házená a další hry. Děti by měly alespoň hodně pohybu a více by je to bavilo. Nebyla by tam žádná gymnastika, běhy a různé „nudné“ aktivity.*

Škola by mohla pořádat turnaje a zápasy, nebo z celého roku sečítat body z vyhraných či prohraných zápasů, jako to nyní dělá paní učitelka Jakubálová, akorát by se to počítalo pouze z her. Na konci roku by se vyhlásil nejlepší hráč her. Na tenhle předmět má škola i vybavení. Hry by děti mohly hrát venku na hřišti nebo v tělocvičně. Záleží na počasí nebo na typu hry.

Moc bych tenhle předmět uvítala, ale stejně se toho nedočkám.

Naděžda K.

